

Formanden resumerede gårsdagens forhandlinger derhen, at der i landsrådet tilsyneladende var dannet to hovedgrupper, hvoraf den ene var af den opfattelse, at man i det store og hele måtte fortsætte efter de retningslinjer, man allerede havde, uden større ændringer, medens den anden var opdelt i en række forskellige meninger, som i hvert fald havde det tilfælles, at der skulle gennemføres væsentlige ændringer under en eller anden form. Han ville herefter opfordre til, at de enkelte medlemmer gav deres vurdering af de i kommissionsbetænkningen stillede forslag eller eventuelt fremkom med helt nye forslag.

Han havde hidtil personlig ikke taget del i debatten, da han følte det som sin opgave at samle de forskellige meninger, men det ville være fejlagtigt deraf at slutte, at han ikke selv havde nogen mening, og han ville derfor ikke undlade ganske kort at opridse sin egen stilling til spiritusproblemet.

Han følte sig helt overbevist om, at det ville være umuligt at finde frem til en ordning, som ville være tilfredsstillende for alle, og som havde de ønskede virkninger. Når han havde anmodet medlemmerne om at tilkendegive deres vurdering af de forskellige forslag, var det ikke, fordi han ønskede en debat for debattens skyld, men simpelt hen fordi situationen på dette område i dag var så alvorlig i Grønland, at det måtte være landsrådets pligt at gøre et forsøg på at finde en løsning på problemet. Han var således enig med Marius Abelsen i, at når folk, der var nået betydeligt længere i udviklingen, erklærede, at der nødvendigvis måtte gennemføres foranstaltninger under en eller anden form, så blev landsrådet også nødt til at gøre et forsøg på at finde frem til sådanne foranstaltninger. Han var desuden enig med dem, der mente, at intet enkelt forslag af de i betænkningen nævnte kunne bruges alene men han var på den anden side overbevist om, at den rigtige løsning måtte kunne findes ved en kombination af et eller flere af disse forslag og det måtte da være det påtænkte udvalgs opgave at finde frem til den bedste og mest anvendelige løsning på dette grundlag.

For så vidt angik den foreslåede mærkeordning, ville han dog gøre opmærksom på, at dens gennemførelse efter hans opfattelse rummede en fare og kunne give nogle uhyg-

gelige konsekvenser, som man tilsyneladende havde overset nemlig faren for, at disse mærker ville blive solgt til grove overpriser på tidspunkter, hvor der ikke var mulighed for almindeligt køb af spiritus. Når han følte sig så sikker på, at en mærkesalgsordning ville kunne få sådanne konsekvenser, var det, fordi den nuværende rationeringsordning i Godthåb faktisk allerede havde givet anledning til sådanne former for misbrug.

Sammenfattende kunne han fastslå som sin mening, at han gerne ville undgå eventuelle påstande om, at landsrådets arbejde med det foreliggende problem tydede på, at man gerne ville springe over, hvor gærdet var lavest. Han ville ikke bebrejde dem deres mening, der ønskede de nuværende regler fortsat, men han frygtede på den anden side, at respekten for landsrådet ville lide afbræk, hvis man ikke gjorde alt for at finde en løsning, der på en eller anden måde var til gavn for dem, der led under spiritussens svøbe.

Kaj Narup udtalte, at han siden sit indlæg dagen før var blevet kritiseret af mange mennesker, som lod ham forstå, at han havde gjort bedre i selv at fremsætte forslag i stedet for blot at være negativ over for de i kommissionsbetænkningen indeholdte. Det havde han imidlertid også, men da der jo endnu ikke var fjernsyn på Grønland, havde radio lytterne selvfølgelig ikke kunnet se hans skriftlige forslag. Af hensyn til lytterne ville han derfor anmode om tilladelse til en kort gennemgang af dette forslags detaljer.

Han var uenig med de ret mange, som mente, at det nuværende system var godt nok. Der var efter hans opfattelse for stort et pengeforbrug til indkøb af spiritus i forhold til indtægtsniveauet og i forhold til produktiviteten. For mange arbejdspladser var præget af drikkeriet, for mange havde restancer på bolig- og erhvervsstøttelån, og for mange børnepenge blev ikke betalt, alt dette ofte hidrørende fra drikkeri. Ligeledes blev for mange børn og unge mennesker præget af forældrenes og hjemmenes drikkeri, og der var for megen kriminalitet og for mange ulykker, som kunne henføres til drikkeri. Sluttelig var han af den mening, at idømmelse af afholdspålæg, der oprindeligt havde haft en ret stor generalpræventiv virkning, i